

Pünkösöd vasárnap Jn 14,16-21 , május 31.

Oltár előtti ige:

ApCsel 2,1-13

Amikor pedig eljött a pünkösöd napja, és mindnyájan együtt voltak ugyanazon a helyen, ²hirtelen hatalmas szélrohamhoz hasonló zúgás támadt az égből, amely betöltötte az egész házat, ahol ültek. ³Majd valamilyen lángnyelvek jelentek meg előttük, amelyek szétoszlottak, és szálltak mindegyikükre. ⁴Mindnyájan megteltek Szentlélekkel, és különféle nyelveken kezdtek beszélni, úgy, ahogyan a Lélek adta nekik, hogy szóljanak. ⁵Sok kegyes zsidó férfi élt akkor Jeruzsálemben, akik a föld minden nemzete közül jöttek. ⁶Amikor ez a zúgás támadt, összefutott a sokaság, és zavar támadt, mert mindenki a maga nyelvén hallotta őket beszélni. ⁷Megdöbbentek, és csodálkozva mondták: Íme, akik beszélnek, nem valamennyien Galileából valók-e? ⁸Akkor hogyan hallhatja őket mindegyikünk a maga anyanyelvén? ⁹Pártusok, médek és elámiták, és akik Mezopotámiában laknak, vagy Júdeában és Kappadóciában, Pontuszban és Ázsiában, ¹⁰Frígiában és Pamfíliában, Egyiptomban és Líbia vidékén, amely Ciréné mellett van, és a római jövevények, ¹¹zsidók és prozeliták, krétaiak és arabok: halljuk, amint a mi nyelvünkön beszélnek az Isten felséges dolgairól. ¹²Megdöbbentek mindnyájan, és tanácstalanul kérdezgették egymástól: Mi akar ez lenni? ¹³Mások azonban gúnyolódva mondták: Édes bortól részegedtek meg.

Igehirdető: Kocsik Mónika

Igehirdetési alapige:

Jn 14,16-21

¹⁶én pedig kérni fogom az Atyát, és másik Pártfogót ad nektek, hogy veletek legyen mindörökké: ¹⁷az igazság Lelkét, akit a világ nem fogadhat be, mert nem látja őt, nem is ismeri; ti azonban ismeritek őt, mert nálatok lakik, sőt bennetek lesz. ¹⁸Nem hagylak titeket árván, eljövök hozzátok. ¹⁹Még egy kis idő, és a világ többé nem lát engem, de ti megláttok, mert én élek, és ti is élni fogtok. ²⁰Azon a napon megtudjátok, hogy én az Atyámban vagyok, ti énbennem, én pedig tibennetek. ²¹Aki elfogadja parancsolataimat, és megtartja azokat, az szeret engem, aki pedig szeret engem, azt szeretni fogja az én Atyám; én is szeretni fogom őt, és kijelentem neki magamat.

Kedves Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Jézus búcsúzásképpen mondja el a tanítványainak, hogy mi fog történni miután ő már nem lesz látható. Húsvét után egy ideig még megjelenik a tanítványoknak, de már nem hús-vér emberi testben, hanem mennyei testben, amellyel képes átmenni a zárt ajtón is. Ugyanakkor meg vannak a sebei, Tamás apostol meg is tapogathatja.

A feltámadás után 40 nappal Jézus nem marad így mennyei testben a földön, hanem eltávozik a mennybe és már nem látható testben itt a földi keretek között. Ezért nem láthatjuk mi mai tanítványai, azonban ez nem jelenti azt, hogy távol lenne, hogy nincs jelen ebben a földi világunkban. Jézus jelen van. Ezt vetíti előre akkori tanítványainak. Beszél arról, hogy elküldi a Pártfogót, a Szentlelket, amelyben jelen van, aki összeköt bennünket Vele és mennyei Atyánkkal. A Szentlélek egy olyan összekötő fonal, amely a világ számára nem érzékelhető. Jézus úgy írja le, hogy a világ nem kaphatja meg, nem látja és nem ismeri őt. A világ itt János evangélista fogalmazásában azt jelenti, hogy a létezésnek az a formája, amely csupán a földi viszonyokhoz kötődik és nem Istenhez. Mert ez nem jelenti azt, hogy itt a földön ne lenne jelen mindenhol a Lélek, csak éppen aki nem részesül bennem, nem fedezi fel, nem tudja a történesek során felismerni a Lélek munkáját, vezetését.

Jézus azt is mondja, az igazság Lelke. Mi az igazság? Kérdezi Pilátus, mintegy költői kérdésként Jézus kihallgatásakor. Hiszen az igazságnak annyi oldala van. Mondhatnánk nézőpont kérdése. Van-e egyáltalán objektív igazság, amit semmilyen külső körülmény, belső nézőpont nem befolyásol?

Pilátus kérdése nem egy elhanyagolható kérdés, hiszen számtalanszor ezen dől el, hogy egymással békében, vagy békétlenségben élünk-e. Ebből származik félreértés és egyetértés, széthúzás és összetartás.

Döntő kérdés az, hogy sikerül – e a másik ember nézőpontját igazságként elfogadni vagy sikerül -e a saját álláspontunkat igazságként elfogadtatni a másik emberrel? Mert ha ez nem sikerül, akkor jön a csalódottság, veszekedés, eltávolodás és lehet sorolni tovább. És ez a kérdés így felvet még egy kérdést: kinek az igaza a mérvadó, kinek az igazságát lehet elfogadni döntőbb erejűnek? Mert minden vita itt dől el.

Jézus pedig tudja, mennyire döntő az ember életében az igazság kérdése, mennyire döntő kérdés az Isten teremtetten világban. Az igazság Lelke pedig eljön, itt van velünk, mert Jézus elküldte.

Pünkösd ünnepén, húsvét után az ötvenedik napon Jézus elküldte az igazság Lelkét a tanítványoknak, hogy ne maradjanak egyedül, hogy ne vesszenek el vélt igazságok, döntések nehéz útvesztőjében. Mert Isten Lelke az, aki segít, Pártfogol bennünket ebben.

A Pártfogó megmutatja azt, hogy mi az Isten szerinti igazság. Ő hogyan látja ezt a világot és minket, saját élethelyzetünket. A tanácsstalanság, a bizonytalanság érzése nagy teher lehet. Ebben az időszakban bizonyára mindenki átélte a bizonytalanságnak az érzését. Bizonyára ezek a kérdések kavargtak bennünk: meddig tart még, mikor áll vissza rendes kerékvágásba az élet, hogyan fogunk ebből kilábalni, vajon elkapom -e a betegséget....? Most is itt vagyunk ebben a valamennyire szabadságnak nevezhető térben, mégis maszkkal, elővigyázatossággal, egyfajta bizalmatlansággal a másik ember felé, megtartva a távolságot. Legyünk óvatosak, vagy már nem kell annyira óvatosnak lenni? Kinek van igaza? Feltesszük a kérdést: ki mondja meg, hogyan kéne helyesen tenni ebben a szituációban.

Nehéz az, amikor nem tudunk hova menni válaszokért, tanácsért, még ha megpróbálunk is bizonyos útmutatások szerint élni, hiszen ebben a kérdésben mindnyájan, még a legfelkészültebb ember is tapogatózik, mint a magára maradt árvák, akik nem tudnak kihez fordulni segítségért, támaszért.

A tanítványok is így érezhették akkor, amikor Jézust keresztre feszítették, és így érezhették magukat akkor is, amikor Jézust látták eltávolodni a szemük elől. Már megint magukra maradtak, Jézus már megint elhagyta őket, nincs velük. Egy hatalmas úr, hiányérzet keríthette őket hatalmába. Mint amikor a gyermeket először hagyja ott édesanyja az óvodában, vagy egy táborban, ahová nem tart vele. Talán mindenki érezte már magát ilyen magára maradottan, talán most élünk meg ilyen élethelyzeteket, amelyben úgy érezzük, nincsen segítség, támasz, magunkra maradtunk.

Jézus ezért is mondja nekik előre, hogy ne essenek kétségbe, ne érezzék úgy, hogy magukra maradtak, mert ő tanítványaival van minden napon a világ végezetéig. "Nem hagylak titeket árván." Még ha nem is kapunk konkrétan válaszokat sok kérdésünkre, a döntő választ, biztatást Jézus megadja. Ebben a bizonytalan helyzetben is. Nem vagyunk magunkra hagyva, támasz nélkül, segítség nélkül. Ő velünk van és végzi bennünk vigasztaló, támogató munkáját.

A Pártfogó, akit küldött nekünk mutatja meg, hogy mi Isten akarata. Mi az az döntő igazság, amihez életünket igazítani kell. Jézusban jelenik meg az igazság, hiszen Ő az út az igazság és az élet. Az igazság az, hogy Ő életét adta értünk, hogy nekünk életünk legyen. Ő előbb szeretett bennünket, mint mi Őt. Ha szeretjük Őt, az azért van, mert Ő szeretett bennünket annyira, hogy feláldozta magát értünk. Szeretetünket pedig úgy mutathatjuk ki iránta, hogy engedelmeskedünk szavának. Engedelmeskedünk akaratának. Nem mi vagyunk azok, akik ezt kikényszeríthetjük magunkból, hanem maga a Lélek az, aki erre segít bennünket, a bennünk munkálkodó Krisztus.

A Szentlelket nagyon nehéznek tűnik meghatározni, mivel nem emberi alakban gondolunk rá. Amikor azt mondjuk, hogy mennyei Atya, talán megjelenik előttünk gondolatban egy szakállas ősz, bölcs, jóságos öregember. Ha azt mondjuk Jézus Krisztus, akkor megjelenik előttünk egy harmincas hosszú hajú szakállas férfi arc, talán egy oltárkép emléke.

De ha azt mondjuk Szentlélek, már nem jelenik meg semmilyen alak a gondolatainkban, vagy talán a Szentlélek galamb, lángnyelvek, de semmi konkrét megfogható. Jézus a Lelket a szélhez hasonlítja, aminek hallom a zúgását, de nem tudom honnan jön, hova megy.

A szél, mennyire találó hasonlat. A napokban nagyon nagy szelek voltak, sőt még most sem csendesedett el. Nem látjuk magát a szelet, csak tapasztaljuk a munkáját. Látjuk, ahogy megmozgatja a faleveleket, akár ágakat is letördel, mozgatja az ablakredőnyt, a cserepet is elmozgatja, halljuk is a munkáját. Arcunkon ruhánkon pedig a levegő áramlását. De a szelet magát konkrétan nem látjuk.

Ilyen a Szentlélek. Bennünk van, bennünk lehet, ahogy mondja Jézus. Mint minden emberi érzés, mint a szeretet is. Nem látjuk, de ha bennünk van, akkor cselekvésre kész. Arra kész, hogy segítsünk a másoknak, hogy vigasztaljuk, hogy támogassuk, értékeljük a másikat. Nem látjuk magát a szeretetet, de a tetteket, a munkáját láthatjuk, tapasztalhatjuk.

Jézus ezért is mondja, hogy az, aki befogadja parancsolatait, és megtartja, az szereti őt. Ez az ismertető jele annak, hogy ki szereti Jézust. Mert a szeretet tettekre készíti az iránt, akit szeretünk. Aki pedig szereti Jézust, még inkább megtapasztalja, átélheti az Atya szeretetét.

Nem mintha az Atya ne szeretné azt az embert is, aki még ellensége, hanem a Szentlélek munkája nyomán fel is ismerhetjük ezt a szeretetet. Isten igazságát. Jézus parancsolata a szeretet: ahogy Ő mondja: új parancsolatot adok nektek, hogy egymást szeressétek. Kinek

van igaza? Eldönti ezt a kérdést Jézus igazsága. Jézus szeretetének törvénye. A szeretet a tettekre készítő erő, a megbékélést, teherhordozást is vállaló erő.

Pünkösöd napján mindenki a maga nyelvén hallotta az apostolokat szólni. Mindenki megértette Isten szavát. Nem volt félreértés.

A zűrzavar, a széthúzás, az egymás igazságának felülírása azon a napon megszűnt és egység, megbékélés jött létre, azok között, akik Isten Igéjét befogadták. Erre segít bennünket is Isten Lelke, hogy megbékéljünk egymással, saját élethelyzetünkkel és Istennel a legdöntőbb, mindent felülíró igazság nevében, Isten szeretetének nevében. Nem vagyunk magunkra hagyva, Ő velünk, Pártfogol, támogat bennünket Lelkének vezetésével, legyünk bármilyen helyzetben, bármilyen életkörülmények között. Csak hagynunk kell, kérnünk kell, hogy Ő munkálkodhasson bennünk. Erre segítsen bennünket az Úr! Ámen.